

празно. Построеното презъ деня, водата го събаря и отнася презъ нощта. Най-сетне силенъ смутъ обхваща душитѣ на тримата братя, когато се убедили, че безъ скъпа жертва нѣма да изградятъ своя мостъ—мечта. Но тѣ не желаятъ да посрамятъ и своето име, своята майсторска честъ. И уговарятъ: да принесатъ жертва онази отъ женитѣ, която първа донесе на своя мъжъ сутрешната закуска. Подранила най-младата снаха—**Струма невѣста**, жена на най-малкия братъ, майсторъ Мануилъ. Младата булка носѣла въ едната си ржка своята скъпа рожба-пеленаче, а съ другата — закуската. Щомъ издумала „Помози Богъ“, тримата братя скочили, сграбчили я съ своитѣ стоманени ржце и насила я зазидали въ основитѣ на срѣдния сводъ. Като я зазиждали, тя плачела и се молила да ѝ оставатъ отвѣнъ поне очитѣ и гърдитѣ, за да може да гледа и кърми милата си рожба. Но братята останали неумолими. Тѣхното дѣло искало жертви, и тѣ ги давали, макаръ и съ люта болка на сърдце.

Плачейки и кърмейки детето си, най-сетне хубавата невѣста издъхнала. Предъ скъпата жертва отстъпили и буйнитѣ води: мостътъ билъ привършенъ и до днесъ стои неповреденъ.

Но още и досега, прибавя преданието, когато придойде рѣката, чува се нощно време задаваниятъ повикъ на злочестата майка . . .

*
* * *

И още много други приказки се разправятъ за този красивъ и здравъ мостъ, но нека оставимъ на спокойствие полето и вдигнемъ погледъ къмъ тайнственитѣ висини на Руенъ. При студения кладенецъ Бегъ-бунаръ отпочиваме и закусваме. Напълваме матаритѣ си, защото нагоре, дори до Руенъ, вече нѣма вода близко до пжтя. Доловетѣ по нашата планина, макаръ и доста загладени и рѣдко каменисти, сж много дълбоки и стръмни. Пжтътъ върви все по билото, което дѣли водитѣ на Бистрица и Елешница, и оставя въ дѣсно шилеститѣ върхове Черна-скала (Човѣчето) и Шипка. Като се въздигнете надъ височината на последния връхъ, предъ васъ се разкрива едно широко планинско ливадище, безъ опредѣлена физиономия на планински връхъ. Това е Руенъ, гледанъ и възкаченъ отъ изтокъ. Отъ другитѣ си страни, той изпжква много по-рѣзко, а особено внушителенъ е той откъмъ Щипско поле, прорѣзано отъ водитѣ на Брѣгалница.

И друго едно обстоятелство отнема на Руенъ качествата на планински първенецъ. Той прави впечатление на малко селище. Като граниченъ пунктъ, тукъ сж издигнати две здания на граничаритѣ — български и сръбски. При все това Руенъ господствува